

LBRIS

We know
books

**SANTA
MONTEFIORE**

*Necunoscută
din Paris*

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

Capitolul 1

Hampshire 2012

Martie debutase glorios. Pământul se lepădase de vălul de brumă din zori, iar prin scoarța dură răzbiseră mici mugurași, scoțând la iveală lăstari de un verde crud și flori roz pal. Narcisele galbene răsăriseră din pământul dezghețat și-și deschiseseră corolele galben-strălucitoare, iar soarele strălucise cu energie reînnoită. Trilurile păsărelelor umpleau atmosfera, iar ramurile copacilor fremătau din nou de agitația construirii de noi cuiburi. Fusese un început de primăvară triumfător.

Fairfield Park nu arătase niciodată mai frumos. Ridicat pe un teren agricol fertil, conacul în stil iacobin¹ era înconjurat de pajiști întinse, de păduri seculare, pline de vioarele, și de câmpuri de culturi înfloritoare, pe care creșteau din belșug și gălbenelele. Exista un mare lac ornamental, unde broaștele își creaseră sălașuri printre tufele de pipirig, iar peștișorii aurii înotau printre frunzele de nuferi. Fagi falnici protejau casa de vânturile ostile ale iernii, adăpostind primăvara sute de narcise sălbatice. O bufniță de hambar își făcuse cuib în scorbura unui măr și se hrănea cu șoarecii și

¹ Stil derivat din arhitectura britanică, denumit după regele Iacob I al Angliei, care a domnit la începutul anilor 1600; caracterizat printr-un aspect medieval, finisaje în culori întunecate și decorațiuni sculptate în stil italian.

cu șobolanii de la fermă și din magazia de lemne, iar sus pe deal, supraveghind totul cu răbdarea unui bătrân înțelept, o construcție excentrică de piatră, abandonată, denumită *folly* în limbajul arhitecților, era ascunsă vederii, ca o comoară uitată.

Lăsată pradă uzurii datorate intemperiiilor și trecerii timpului, mica și încântătoare construcție rămânea un observator pasiv, încrezătoare că, într-o bună zi, o mare nevoie avea să-i atragă pe oameni spre ea așa cum atrage lumina sufletele pierdute. În zilele acelea însă, nimeni dintre cei din vale nu arunca măcar o privire zidurilor de culoarea mierii și coloanelor elegante, robuste, pentru că moșia era cufundată în negura grea ce se așternuse peste ea ca un giulgiu. În acea zi anume, până și păsările tăceau. Era ca și cum primăvara își pierduse dintr-odată voința.

Motivul acelei melancolii era dricul negru, strălucitor, care aștepta pe alea pietruită din fața casei. Înăuntru, trupul lordului Frampton, patriarhul casei, zăcea rece și fără viață într-un sicriu simplu din lemn de stejar. Vârtejuri de negură se învolburau în jurul trăsorii precum niște tentacule hrăpărețe ale morții, nerăbdătoare să îngroape trupul inutil în adâncul pământului, iar pe treptele ce coborau dinspre intrare, cei doi dogi germani ai lordului stăteau solemn și neclintiți ca două statui de piatră, cu capetele odihnindu-li-se, triste, pe labele din față și cu ochii lor melancolici privind fix sicriul. Știau din intuiție că stăpânul lor n-avea să se mai întoarcă acasă.

În casă, Lady Frampton stătea în fața oglinzii din hol, aranjându-și pe cap o pălărie mare, neagră. Oftă privind-și imaginea și-și simți inima, și așa îndoliată, parcă și mai grea la vederea ochilor ce o priveau din oglindă cu resemnarea obosită a unei femei bătrâne. Avea fața mânjită acolo unde lacrimile curseseră fără stavilă din clipa aflării veștii morții subite a soțului ei în Alpii Elvețieni, cu zece zile în urmă. Șocul îi făcuse pielea să pălească și apetitul să-i dispară, așa că avea acum obrajii supti, chiar dacă trupul ei voluptuos nu se uscuse. Se obișnuise cu absența lordului în timp ce acesta își hrănea pasiunea de a escalada mării munți ai lumii, însă acum casa reverbera de o altfel de tăcere, una asurzitoare, incomodă, ce

răsuna prin încăperile spațioase ca o prevestire sumbră cum că acea situație avea să devină permanentă.

Tocmai își netezea paltonul când fiul ei, acum noul Lord Frampton, veni din salon și intră în hol.

– Ce fac acolo, înăuntru, David? întrebă ea încercând să-și mascheze jalea, măcar până când ajungea la biserică. O să întârziem.

David o privi cu tristețe.

– N-avem cum să întârziem, mamă, răspuse el, cu aceeași jale oglindită în ochii lui negri. Tata e... mă-nțelegi..., murmură, privind spre fereastră.

– Nu, ai dreptate, desigur!

Ea se gândi la George, aflat în dricul de afară, și simți un nod în gât. Se întoarse spre oglindă și începu să-și aranjeze din nou pălăria.

– Totuși, toată lumea o să aștepte după noi. Și e îngrozitor de frig.

O clipă mai târziu, fiul ei cel mijlociu, Joshua, apărură din salon împreună cu soția lui cea distantă, Roberta.

– Ești bine, mamă? întrebă el, găsind penibilă emoția unei astfel de împrejurări.

– Doar nerăbdătoare să terminăm odată, interveni David, enervat.

Joshua își îndesă mâinile în buzunare și-și gârbovi umerii. În casă era frig. Se duse lângă focul din hol, unde niște bușteni mari și niște vrejuri contorsionate de iederă trosneau de zor în vatră.

– Ce fac acolo, înăuntru? întrebă mama lui din nou, privind înspre salon.

Nu putea auzi vocea înceată a fiului ei mai mic, Tom, și nici consoanele formidabile ale soacrei ei, care nu se mai oprea din vorbit.

– Bunica cere ca Tom să-i arate cum să folosească telefonul mobil pe care i l-a dat el, a răspuns Joshua.

– Acum? Nu poate aștepta până mai târziu? întrebă ea, cu bărbia tremurându-i de durere.

– Își termină băuturile, Antoinette, spuse Roberta, pufnind dezaprobator. Deși nu sunt sigură că Tom ar trebui să bea, cu tot istoricul lui, nu-i așa?

Antoinette se zburli și se duse la fereastră.

– Cred că măcar azi Tom are voie să consume orice își dorește, răspunse ea tăios.

Roberta își țuguie buzele și-și dădu ochii peste cap, privindu-și soțul, un gest pe care presupuse în mod greșit că soacra ei nu-l putea vedea. Antoinette o urmări aranjându-și în fața oglinzii toca pretențioasă, cu pene, și se întrebă de ce alesese fiul ei să se însoare cu o femeie ai cărei pomeți erau atât de ascuțiți, încât ar fi putut străpunge și prin piatră.

În cele din urmă, Tom apăru în hol împreună cu bunica lui, care tocmai își punea telefonul în poșetă, pe care apoi o închise. El îi zâmbi tandru mamei lui, iar Antoinette se simți imediat un pic mai bine. Fiul ei cel mai mic avusese întotdeauna puterea de-a o înveseli ori întrista, în funcție de dispoziția sau de starea lui de sănătate. Un păhărel de vin nu-i dăunase, iar ea ignoră cârtelile raționamentului ei, care îi spunea că Tom n-ar fi trebuit să consume deloc alcool. Gândurile îi zburară din nou la soțul ei, amintindu-și cum reușise el să-i telefoneze din tabăra de la Annapurna doar ca să afle cum îi mergea lui Tom după o săptămână deosebit de proastă, pe care o avusese în urma unei despărțiri. Antoinette simți cum i se umpleau din nou ochii de lacrimi și-și scoase batista din buzunar. George fusese un om foarte *bun*.

– N-ai oprit căldura, nu-i așa? exclamă bătrâna Lady Frampton, acuzator. *Eu* nu las niciodată să se facă atât de îngrozitor de frig!

În rochia ei neagră, lungă, cu pălăria aceea neagră cu boruri mari și cu boleroul de blană de nurcă, Margaret Frampton arăta de parcă ar fi intenționat să meargă neinvitată la o petrecere de Halloween, și nu la funeraliile propriului fiu. În jurul gâtului, la încheietura mâinii și atârnându-i de lobii urechilor ca niște țurțuri elaborați, ea purta superbe bijuterii ale familiei Frampton, achiziționate în India, în 1868, de către primul Lord Frampton pentru soția lui, Theodora, și transmise din generație în generație până la George, care i le împrumutase mamei lui pentru că soția lui refuza o asemenea extravagantă afișare a bogăției. Bătrâna Lady Frampton n-avea astfel de rezerve și purta bijuteriile oricând se iveau ocazie potrivită. Antoinette nu era sigură că înmormântarea fiului lui Margaret era chiar o astfel de ocazie.

– Căldura e pornită, Margaret, și toate focurile sunt aprinse.

– Cred că mama are dreptate, interveni Tom, privind pe fereastră. Uitați-vă la ceața asta. Cred că toată moșia e în doliu.

– Eu am pierdut mai mulți oameni decât pot număra, spuse Margaret în timp ce trecea pe lângă Antoinette. Dar nimic nu e mai rău decât să-ți pierzi un fiu. Și *unicul* fiu. Nu cred că o să-mi revin vreodată. Și te-ai aștepta ca măcar să fie cald în casă!

Harris, bătrânul majordom care era în slujba familiei de mai bine de treizeci de ani, deschise ușa de la intrare, iar bătrâna Lady Frampton ieși în ceață, strângându-și boleroul de blană peste piept.

– O, Doamne, oare o să reușim să ajungem la biserică? se întrebă ea, rămânând în capul scărilor de piatră și contemplând ceața. E groasă ca un terci!

– Bineînțeles că o să ajungem, bunico, o asigură Tom, luând-o de braț ca s-o ajute să coboare treptele.

Dogii germani rămăsese rămenți sub greutatea mâhnirii lor. Margaret privi sicriul și se gândi cât de teribil de părăsit arăta, dincolo de geamurile dricului. Pentru o clipă, mușchii încordați ai maxilarului i se relaxară, iar bărbia începu să-i tremure. Își ridică umerii și se îndreptă, privind în altă parte. Durerea nu era ceva ce împărtășeai cu ceilalți.

Șoferul luă poziție de drepți atunci când Tom își ajută bunica să urce într-una dintre limuzinele Bentley. Roberta îi urmă, supusă, însă Antoinette rămase în urmă.

– Tu du-te, Josh, spuse ea. Tom și David vin cu mine.

Joshua urcă pe locul din față. S-ar fi crezut că moartea tatălui lui avea să le unească pe cele două femei, dar ele păreau să își fie la fel de ostile una celeilalte ca întotdeauna. Le ascultă pe mama și pe soția lui vorbind în spate și se întrebă de ce oare nu reușea mama lui să se înțeleagă cu Margaret așa cum o făcea Roberta.

– Femeia aia e atât de obositoare, se plânse Antoinette, ștergându-și cu grijă ochii pe când mașina lor pornea pe alee în urma dricului, trecând de porțile de fier decorate cu blazonul familiei, cu un leu și un trandafir. Arăt foarte răvășită? îl întrebă ea pe Tom.

– Arăți bine, mamă. Nu s-ar cuveni să arăți prea dichisită astăzi.

– Presupun că nu. Totuși, o să vină toată lumea.

– Și toată lumea o să se întoarcă aici, mormăi David de pe scaunul din față. Nu agreea ideea că trebuia să facă față unei ocazii sociale.

– Cred că o să avem cu toții nevoie de un pahar de tărie, spuse ea bătându-l ușor pe Tom peste mână și dorindu-și să nu fi vorbit despre alcool. Chiar și tu. Mai ales astăzi.

Tom râse.

– Mamă, încetează să-ți mai faci griji din cauza mea! Câteva pahare n-o să mă omoare.

– Știu. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Mă întreb cine a venit, zise ea, schimbând subiectul.

– Sper să nu trebuiască să conversez cu toate oribilele mătuși ale tatei și cu toate rudele alea plicticoase pe care le-am evitat atâția ani, spuse David. N-am chef deloc de o petrecere.

– Nu e o petrecere, dragule, îl corectă mama lui. Oamenii vor, pur și simplu, să-și arate respectul.

David privea, mâhnit, pe fereastra mașinii. Abia dacă vedea gardurile vii de pe marginea drumului care îi purta spre orașul Fairfield.

– Nu poate lumea, pur și simplu, să ne lase în pace și să plece acasă după aceea?

– Sub nici o formă! E politicos ca, după înmormântare, să inviți acasă prietenii și rudele tatălui tău. O să ne mai ridice moralul.

– Superb, mormăi David, morocănos. Nici nu-mi trece prin minte o modalitate mai bună de-a trece peste moartea tatei decât o chermază împreună cu o șleahță de boșorogi.

Mama lui începu din nou să plângă.

– Nu-mi îngreuna și mai mult situația, David!

El privi în spatele scaunului pe care ședea și se mai înmuie.

– Scuze, mamă! N-am vrut să te supăr. Dar pur și simplu n-am chef să fac pe amabilul acum, atâta tot.

– Nici noi, dragule.

– În clipa asta, aș vrea doar să jelesc de unul singur.

– Aș face moarte de om pentru o țigară, spuse Tom. Crezi că am timp pentru una, repede, în spatele bisericii?

Limuzina opri în fața bisericii medievale Sfântul Petru. Șoferul deschise portiera din spate, iar Antoinette așteptă ca Tom să vină

și s-o ajute să coboare. Își simțea picioarele fără vlagă și nesigure. O vedea pe soacra ei înaintând către intrarea în biserică, pe aleea pietruită. Acolo, doi dintre verii lui George o salutară solemn. Ea nu plângea niciodată în public, își zise Antoinette cu amărăciune. De fapt, ea se îndoia și că Margaret ar fi fost în stare să plângă în particular, întrucât bătrâna doamnă considera că era deosebit de înjositor să-ți arăți sentimentele. Chiar strâmba din nasul ei aristocratic la vederea generației de tineri pentru care era ceva normal să plângă, să verse lacrimi și să se tânguie pentru semenii. Îi condamna pe tineri pentru pretențiile lor, făcându-i mare plăcere să le spună nepoților că pe vremea ei oamenii aveau mai multă demnitate. Antoinette știa că Margaret o disprețuia pentru că nu contenea cu suspinatul, însă nu se putea opri, nici măcar ca să-i facă pe plac soacrei ei. Dar își șterse ochii înainte să coboare din mașină și trase aer adânc în piept. Bătrâna Lady Frampton nu era îngăduitoare cu afișarea în public a emoțiilor.

Antoinette urcă pe aleea flancată de cei doi fii ai ei, gândindu-se ce mândru ar fi fost George de băieții lui. Tom, atât de chipeș și de rebel, cu părul blond, des, al tatălui său, și cu ochii aceia azurii, limpezi, și David, care nu semăna deloc cu tatăl lui, dar era înalt, magnetic și mai mult decât capabil să-i poarte titlul și să-i conducă moșia. În fața lor, Joshua dispăruse deja în biserică, împreună cu Roberta. Fiul lor mijlociu era inteligent și ambițios, clădindu-și singur un renume în City și făcând totodată bani frumoși. George îi respectase hotărârea, chiar dacă nu înțelesese de ce-și alesese fiul lui o carieră atât de lipsită de aventură. George fusese un bărbat care adorase peisajele neîmblânzite. Terenul din beton de la Square Mile îi transformase spiritul într-un stâlp de sare, ca pe soția lui Lot.¹

Antoinette contemplă zidurile de cremene ale bisericii, amintindu-și multele momente fericite pe care le trăiseră acolo. Botezurile copiilor, căsătoria lui Joshua, botezul fiicei acestuia, Amber, cu doar un an în urmă – Antoinette nu se așteptase să vină acolo pentru *asta*. Cel puțin nu pentru următorii treizeci de ani. George avea doar cincizeci și opt de ani.

¹ Personaj biblic, nepotul lui Avraam, salvat de doi îngeri din mijlocul prăpădului de foc și de pucioasă abătut din cer asupra Sodomei

I-a salutat pe verii lui George și, cum ajunsese ultima, îi urmă pe aceștia în biserică. Înăuntru, aerul era greu de la căldura trupurilor și de la mirosul de parfum. Lumânările pâlpâiau pe pervazurile late ale ferestrelor, iar luxuriantele aranjamente de flori de primăvară umpleau biserica de miresme de liliac, de frezii și de narcise. Reverendul Morley o salută cu un zâmbet plin de simpatie. Îi strânse mâna între mâinile lui moi ca un aluat dospit și murmură niște cuvinte de consolare, deși Antoinette nu le auzi din cauza țiuutului care îi răsuna în urechi precum un tril de vioară dezacordată. Clipi ca să-și împiedice lacrimile să curgă și-și aminti de vizita reverendului la ei acasă, chiar înainte ca ea să primească teribila veste. Ce bine dacă ar fi putut să dea timpul înapoi înainte de acel moment...

Fiecare clipă din ultimele zece zile părea să fi condus în acel punct. Fuseseră atâtea de făcut! David și Tom zburaseră tocmai din Elveția, aducând cu ei trupul neînsuflețit al tatălui lor. Joshua și Roberta organizaseră funeraliile. Antoinette se ocupase ea însăși de aranjamentele florale, neavând încredere în capacitatea nurorii ei londoneze de a face diferența dintre un fir de liliac și unul de crin, iar sora ei, Rosamunde, o ajutase la alegerea imnurilor religioase. Acum, că ziua aceea sosise, Antoinette se simțea ca și cum ar fi pășit într-o altă viață, una fără George. Se prinse de brațul lui Tom și păși nesigur pe culoarul dintre strane. Îi auzi pe cei din congregație șușotind pe măsură ce trecea pe lângă ei, dar nu îndrăzni să privească pe careva în ochi, de teamă ca nu cumva compasiunea lor s-o tulbure din nou.

În vreme ce Tom le salută pe mătușile tatălui său, David o instală pe mama lui în primul rând. El privi congregația și recunoscu majoritatea chipurilor – cunoștințe și prieteni îmbrăcați în negru și arătând cu toții asemănător de triști. Apoi, dintre toate acele chipuri cenușii, livide, unul luminos, proaspăt, ieși în evidență precum o piersică pârguită într-un copac, iarna. Ea se uită țintă la el cu niște ochi uluitor de cenușii, plini de compătimire. David o privi, la rândul lui, hipnotizat. Observă cascada neglijentă de bucle blonde care i se revărsa pe umeri, textura moale, cremoasă, a pielii ei, iar inima i se opri preț de o clipă. Era ca și cum o lumină s-ar fi aprins în bezna din sufletul lui. Nu părea potrivit să zâmbească, dar lui

David chiar asta îi venea să facă și și-o dorea chiar foarte mult. Așa că afișă un zâmbet resemnat, iar ea făcu la fel, exprimându-și în tăcere mâhnirea pentru pierderea lui.

Ieșind iarăși din biserică, fiindcă, împreună cu frații și cu verii lui, trebuia să aducă sicriul înăuntru, David privi înapoi spre blonda misterioasă, întrebându-se care fusese rolul ei în viața tatălui său. De ce nu se mai întâlniseră până atunci? Nu-și putea stăpâni exaltarea care îl înălța, din mocirla durerii, către un loc luminos și fericit. Oare asta numeau oamenii „dragoste la prima vedere”? Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla așa ceva, înmormântarea tatălui lui era cea mai nepotrivită.

Phaedra Chancellor știa cine era David Frampton, pentru că își făcuse temele. David, cel mai mare dintre cei trei fii, avea douăzeci nouă de ani, era necăsătorit și locuia într-o casă de pe moșia Fairfield, a cărei fermă o administra. Studiase la Cirencester Agricultural College, fiindcă, dacă tatăl lui considerase viața de moșier absolut searbădă, David se simțea la țară precum peștele în apă.

Phaedra îi cunoștea pe fiii lui George doar din fotografii. Tom era, fără îndoială, cel mai arătos. El moștenise de la tatăl lui ochii albaștri și forma poznașă a gurii. Însă David arăta mai bine în realitate decât își imaginase ea. Era mai puțin ferchezuit decât Tom, cu părul lui castaniu zbârlit, cu ochi negri și cu un nas mare, acvilin, deloc fotogenic. De fapt, avea trăsături neregulate, neobișnuite, și care, totuși, luate în ansamblu, erau cumva atrăgătoare. În plus, moștenise farmecul tatălui său, acel magnetism intangibil care atrăgea privirea. Joshua, pe de altă parte, avea o înfățișare mai convențională, cu o față genetic frumoasă și, în consecință, ușor de uitat.

Phaedra își lăsă privirea pe programul slujbei și ochii i se împăienjeniră la vederea chipului lui George imprimat pe copertă. Fusese mai frumos decât toți fiii lui la un loc. Clipi ca să alunge amintiri dureroase, uitându-se lung la imaginea la bărbatului pe care ajunsese să-l iubească. Îi putea vedea pe Tom și pe Joshua oglindii în trăsăturile lui, dar nu-l putea vedea pe David. El semăna cu mama lui.

Își trase nasul, iar apoi și-l șterse cu o batistă de hârtie. Julius Beecher, avocatul lui George, care ședea lângă ea, o bătu cu palma peste genunchi.